Men heldigvis har kun skrevet meget mere! Hun var i det hele stærkt producerende. Og dog, naar det hedder, at hun tabte Pennen ud af Haanden just midt i en Sætning — den hun aldrig skulde fuldføre — da kjender man baade Uvilje og Sorg. Sorg, fordi hun ved sine omfattende Evner og frigjorte Aand just var den Forfatter, der — uden at præke Tendens — kunde have givet det største Indlæg i Kvindesagen her i Norden, og Uvilje, fordi hun, som det synes, i sin brændende Iver for Livets Sag selv arbejdede den over i Dødens Hænder.

Der berettes nemlig, at hun i den tidlige Morgen satte sig til sit Arbejde, at hun vedblev dermed uden Afbrydelse og uden Næring til langt forbi Middag, ene og alene optaget af sin brændende Iver for at faa nedskrevet alt det, som Tanken vedblev at diktere. Da endelig greb Sygdommen hende, og hun huskede paa, at Legemet hører med til Livet. Men det var for sent. Balancen var brudt, og Dødens Lod sank tungt og hurtigt.

Naar man ikke tror paa en Forudbestemmelse, retter man i dette Tilfælde ikke noget Spørgsmaal til Forsynet, men man retter, om ikke en Anklage, saa dog en Klage til Vedkommendes Manes: Hvorfor tage Livet med Vold? En Menneskealder er jo ikke saa lang, men dog lang nok til at man kan blive færdig, naar man tager Tiden i Agt. Der er jo givet til de Udvalgte saa stort et Pund just for at de ved deres Evner skulle forvalte og mangfoldiggjøre det, saa de mindre Begunstigede kunne faa Del deri. Men til denne Forvaltning henhører Forstand paa baade Aandens og Legemets Rækkevidde. Dog, det er af den Slags Klager, som altid lyder bagefter, og som uagtet de høres hver eneste Dag, dog aldrig naar frem til at blive taget som et Varsko.

Der kan ingen Tvivl være om, at Anne-Charlotte Leffler netop nu ved den store Omskiftning i sine Livsforhold vilde være gaaet en ny Æra imøde som Forfatter. Hendes ufuldendte Bog — den, som hun skrev sig tildøde paa — har til Titel *Trang Horisont*, og det var hendes Bestemmelse, at det skulde blive en „paa bred Basis hvilende stor menneskelig Bog". Altsaa et almenmenneskeligt Værk, med det sikkre Forsæt at ramme Fordommene, — og det kan jo nok være, at hun midt i Striden for den almene Ret tillige vilde føre sin egen Sag.